

hiába termi meg az életet és a magyar nép ellen, amely hiába dolgozza félholtra magát. Érthetetlen, és túrhetetlen hogy a magyar ember dupla áron fizesse meg egy-egy protekciós gyárvállalat silány termékeit s ezzel szemben a szegedi paprika, a kecskeméti barack, a dunántúli sertés, a tokaji és badacsonyi bor és makói hagyma potom áron kerüljön a külföldre és méregdrágán jöjjön vissza hozzánk, mint feldolgozott finom külföldi különlegesség.

Ezen a téren kellene egy kissé orientálódni. A világgazdaság roppant versenyében csak a specialitások tudnak elérni valami sikert. A magyar gazdasági életnek is specializálódni kell néhány olyan termény előállítására, amelyhez adva vannak a föltételek. Magyarország ne akarjon ragyagni olyan iparcikkkel, amelyek előállítására ráfizet és amelyekkel még sem tudja utólélni a külföldi márkát, e helyett próbálja levetni a prágai sonka, a znaimi ugorka, a tescheni vaj, a svájci sajt, az olasz és spanyol bor és a cseh ásványvizek világpiacon rekordját.

Surányi Miklós.

A VÉNKISASSZONY.

*Arany csengő volt a szive
s nem csengette meg senkise.*

*Kopott már zengő aranya,
rozsadás is, fakó a szava.*

*Aki most rázza meg: bolond,
bút hírdet csak, rekedt kolomp.*

*Ősz jelent, lombnak hullását,
parázs vágyaknak hunyását*

*Tél ígér, ködöt és párárt,
fehér álmainak párnát.*

*Aki öröme csengeti,
tudom csalódva elveti.*

*Arany csengő volt a szive:
nem rázta kedvvel senkise.*

Finta Zoltán.